

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného advokátem JUDr. Josefem Zubkem, se sídlem 1. máje 398, Třinec, proti žalovaným: **1) Městský úřad ve Frýdku-Místku**, se sídlem Palackého 115, Frýdek-Místek, **2) Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 5. 2005, č. j. 58 Ca 9/2004 - 26,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovaným **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým tento soud odmítl jeho žalobu proti rozhodnutí Okresního úřadu Frýdek Místek ze dne 8. 10. 2002, č. j. VV/R-2091/02-Vel. a proti vyrozumění Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 27. 1. 2004, č. j. DSH/10441/03/Do, v přestupkové věci.

Krajský soud v odůvodnění svého usnesení uvedl, že proti rozhodnutí Okresního úřadu Frýdek-Místek, referátu vnitřních věcí ze dne 8. 10. 2002, č. j. VV/R-2091/02-Vel., kterým byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. i) bodu 1 cit. zákona, podal stěžovatel žalobu již dne 19. 2. 2003 a řízení v této věci bylo pravomocně skončeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004,

sp. zn. 2 As 28/2004, a to tak, že tato žaloba byla odmítnuta z důvodu nevyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem. Proto krajský soud tuto část návrhu odmítl pro nepřipustnost podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).

Ohledně vyrozumění Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 27. 1. 2004 krajský soud dospěl k závěru, že se jednalo toliko o sdělení, nepodléhající přezkumu ve správním soudnictví, a nezpůsobilé svojí podstatou zasáhnout do právní sféry stěžovatele. Proto tuto část návrhu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že citované „vyrozumění“ vydané žalovaným 2) má po obsahové stránce všechny náležitosti rozhodnutí vydaného ve správním řízení. K nepodání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně stěžovatel namítá, že nebyly splněny podmínky náhradního doručení a že dosud nebyla zjištěna žádná skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že se v den doručování předmětné písemnosti v místě doručení skutečně zdržoval. V tomto směru především nebyl proveden důkaz výsledkem poštovní doručovatelky.

Proto stěžovatel navrhuje napadené usnesení krajského soudu jako nezákonné zrušit.

Žalovaní se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Soud nejprve konstatuje, že stěžovatel výslovně neoznačil některý z kasačních důvodů, taxativně vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. S ohledem na podstatu projednávané věci nicméně připadá do úvahy toliko posouzení naplnění důvodu zakotveného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který představuje ve vztahu k ostatním kasačním důvodům důvod speciální, jelikož se vztahuje právě na případy odmítnutí návrhu (či zastavení řízení) tak, jako k tomu došlo v daném případě.

V projednávané věci je především nutno vycházet ze skutečnosti, že Nejvyšší správní soud se již v rozsudku ze dne 9. 12. 2004, sp. zn. 2 As 28/2004, dostatečně zabýval otázkou doručení rozhodnutí Okresního úřadu Frýdek-Místek, referátu vnitřních věcí ze dne 8. 10. 2002, č. j. VV/R-2091/02-Vel., když dospěl k závěru, že *„se stěžovatel v předmětné době fakticky zdržoval na adrese Dobrá 880 a že proto došlo k doručení předmětného rozhodnutí okresního úřadu ve smyslu ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu. Skutečnost formálního ohlášení změny trvalého pobytu a popsany přístup stěžovatele (zejména odmítnutí přebírat zásilky na pracovišti) soud s přihlédnutím ke všem okolnostem této konkrétní věci vnímá jako účelovou snahu stěžovatele o ztížení, resp. znemožnění doručení úředních zásilek v této věci. Takovýto přístup Nejvyšší správní soud nemůže akceptovat, a to již z toho důvodu, že základním předpokladem efektivního správního řízení je vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení. Právě ve smyslu tohoto základního principu je nutno vidět a hodnotit konkrétní počínání účastníků řízení. Rovněž v tomto směru je totiž nutno spatřovat praktické naplnění smluvního pojetí státu, představujícího konsensuální průmět přesvědčení občanů o nutnosti existence této instituce k ochraně základních práv a svobod. Ve svých důsledcích by se totiž toto základní paradigmajevilo jako zcela neefektivní, pakliže by v praxi bylo připuštěno zneužívání jednotlivých procesních institutů k obcházení*

a k cíleným obstrukcím, v konečném výsledku znemožňujícím faktické působení práva.“ Proto zdejší soud v citovaném rozsudku v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. dospěl k závěru, že v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro odmítnutí návrhu a z tohoto důvodu odmítl žalobu pro nepřípustnost podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. stejným způsobem, jak následně učinil též krajský soud v napadeném usnesení, jímž rozhodoval o nové žalobě stěžovatele podané proti stejnému správnímu rozhodnutí.

Obsahem nyní projednávané kasační stížnosti tedy stěžovatel ve skutečnosti brojí proti skutkovým a právním závěrům Nejvyššího správního soudu, což by z logiky věci mělo znamenat procesní neprojednatelnost takového procesního prostředku pro materiální překážku věci rozhodnuté. Protože však se jedná o kasační stížnost podanou proti formálně samostatnému rozhodnutí krajského soudu, na kterou nedopadá ani kompetenční výluka vymezená v ustanovení § 103 odst. 3 písm. a) s. ř. s. (*„kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem“*), není dána procesní možnost pro odmítnutí takto nastavené kasační stížnosti, nýbrž jen pro její zamítnutí, přičemž z důvodu hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud ohledně bližších důvodů tohoto zamítnutí v plném rozsahu odkazuje na závěry vyslovené v citovaném rozsudku ze dne 9. 12. 2004.

Druhou částí svojí žaloby stěžovatel napadl vyrozumění Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 27. 1. 2004, kterým bylo stěžovateli sděleno, že jeho podání (označené jako „odvolání“) bylo s ohledem na jeho obsah posouzeno jako podnět k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení (*poznámka soudu*: citovaného rozhodnutí okresního úřadu ze dne 8. 10. 2002) ve smyslu ustanovení § 65 správního řádu z roku 1967 a tomuto podnětu nevyhověl. Stěžovatel namítá, že toto vyrozumění svým obsahem představuje rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je k žalobě oprávněn ten, kdo tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech. Toto zkrácení, tj. porušení nebo ohrožení subjektivních stěžovatelových práv, se mohlo udát buď přímo samotným rozhodnutím nebo tím, že správní orgán v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, porušil jeho procesní práva. V každém případě však stěžovatel musí tvrdit zkrácení na svých vlastních subjektivních právech, tj. musí jít o subjektivní práva náležející stěžovateli (žalobci), a nikoliv osobě třetí.

K tomu nicméně Nejvyšší správní soud uvádí, že podle jeho ustálené judikatury, od níž v projednávané věci neshledal žádný racionální důvod jakkoliv se názorově odchýlit, *„vyrozumění podatele o tom, že správní orgán neshledal důvody ke zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 správního řádu, je sdělením úřadu, které nepodléhá přezkumu soudem ve správním soudnictví“* (viz např. rozsudek ze dne 22. 6. 2006, sp. zn. 6 Ads 84/2005). Jak k tomu totiž zdejší soud uvedl v usnesení ze dne 8. 4. 2003, sp. zn. 5 A 170/2002, *„podle ustanovení § 65 a násl. správního řádu je možno přezkoumat rozhodnutí mimo odvolací řízení. Jde o možnost přezkumu rozhodnutí, které je pravomocné a dosáhnout tak změny nebo zrušení rozhodnutí. Tento přezkum však není mimořádným opravným prostředkem jako je obnova řízení, neboť účastníci řízení nejsou legitimováni k zahájení řízení o přezkoumání. Jedná se o institut, který je zcela v rukou správních orgánů a je podřízen instanční hierarchii, protože podle ustanovení § 65 odst. 1 správního řádu rozhodnutí, které je v právní moci, může z vlastního nebo jiného podnětu přezkoumat správní orgán nejbližší vyššího stupně nadřízený správnímu orgánu, který toto rozhodnutí vydal. Za podnět se považuje informace o tom, že při vydání rozhodnutí mohlo dojít k porušení právních předpisů bez ohledu na zdroj takové informace. Může se jednat o poznatky z vlastní*

kontrolní činnosti správního orgánu nebo o upozornění podřízeného či nadřízeného orgánu, případně o poznatek z jiných zdrojů. Podnětem je též informace od účastníků řízení, která může být samostatným podnětem nebo obsahem jiného podání. Zákon ponechává okamžik zahájení řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení na příslušném správním orgánu. Jestliže správní orgán dojde k závěru, že chybí důvod pro zahájení takového řízení a podnět podal jiný subjekt (např. účastník řízení), vyrozumí jej o tom. Tento úkon není rozhodnutím, pokud již správní orgán zahájil řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení a v průběhu řízení vyjde najevo, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, správní orgán řízení zastaví podle ustanovení § 30 správního řádu.“

Z citovaného právního názoru je tak dostatečně patrné, že vyrozumění stěžovatele o tom, že správní orgán neshledal důvody ke zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení podle ustanovení § 65 správního řádu z roku 1967 nepředstavuje rozhodnutí, napadnutelné žalobou ve správním soudnictví ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s.

Lze tak uzavřít, že právní názor obsažený v napadeném usnesení krajského soudu je plně konformní s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, takže kasační důvod vymezený ustanovením § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nemohl být naplněn, jelikož k odmítnutí žaloby došlo v souladu se zákonnou úpravou. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a žalovaným nevznikly náklady převyšující jejich běžnou úřední činnost. Proto soud rozhodl, že se žalovaným nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu